

MUNA
SHEHADI
DE
EERSTE
VROUW

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Muna Shehadi Sill
Oorspronkelijke titel: *The First Wife*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Zero Media GmbH, München
Omslagbeeld: © Jon Lovette / Getty Images; © Mike Steege / EyeEm; FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1051 9
ISBN 978 94 027 6611 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2022

Originele uitgave verschenen bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Onderwerp: re: Lyle

Datum: 15 juli 2017

Van: Caleb@FrederickIndustries.com

Aan: Holly-Penny@Qmail.com

Lieve Holly,

Sorry dat ik de afgelopen weken zo weinig van me heb laten horen. Of is het al langer geleden dat ik je voor het laatst sprak? Sinds de verdwijning van Lyle lijkt ik het overzicht helemaal kwijt. Wanneer het ook was, het was fijn om je stem weer te horen en bij te praten, ook al was het onder zulke vreselijke omstandigheden. Volgens mij hebben we geen contact meer gehad sinds ons etentje in 2009. Wat begrijpelijk is, maar ik heb je wel gemist. Laten we ervoor zorgen dat er niet weer zo'n lange radiostilte valt.

Wat mijn broer betreft, heb ik geen goed nieuws. We hebben alle mogelijkheden uitgeput, alle connecties benaderd, iedereen om hulp gevraagd. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken en de plaatselijke autoriteiten in Thailand, waar Lyle voor het laatst gezien is, hebben hem niet kunnen vinden en hebben de zoektocht gestaakt. Hoewel er niet echt iets is veranderd, voelt het alsof we hem opnieuw zijn verloren.

Omdat er geen stoffelijk overschot was, moeten we volgens de wet van Wisconsin vijf jaar wachten voordat we hem dood kunnen verklaren. Dus blijven we maar in deze afgrijselijke onzekerheid zitten wachten.

Ik wou dat ik beter nieuws had, Holly. We zijn allemaal nog steeds in shock, net als jij ongetwijfeld. Lyle moet ernstig ziek zijn geworden, of hij is op de verkeerde plaats op het verkeerde moment door de verkeerde mensen te grazen genomen, of... Ik weet het, we hebben het hierover gehad, dat zinloze gepieker met vragen die nooit ophouden.

Het spijt me dat ik je dit per e-mail vertel in plaats van te bellen, maar ik heb een spaarzaam momentje vrij tijdens mijn zakenreis in China en het is bij jou midden in de nacht. Misschien egoïstisch van me, maar ik moest dit gewoon delen met iemand die net zoveel van Lyle hield als ik. Ik hoop dat je dit op een mooie dag leest, en dat je iets leuks kunt gaan doen.

Ik bel je zodra ik weer in de VS ben. Ik wil graag contact houden. Jij was de enige echtgenote van Lyle van wie ik echt hield.

Het allerbeste,

Caleb

Caleb Frederick

Voorzitter en CEO Frederick Industries

Milwaukee, WI

15 mei 2022

Per post

U bent uitgenodigd om

van 20 tot 24 juli 2022

het leven te vieren van

Lyle Anthony Frederick

op

Senneck Lodge Resort

Askatste, New York

r.s.v.p.

Toen Holly Penny nog een meisje was, voordat haar vader de gevangenis in ging en het gezin ruïneerde, brachten ze de zomervakanties altijd door in de beboste heuvels ten noorden van Santa Cruz, de stad waar ze later zou gaan studeren. Vanuit hun royale huis aan het strand in Santa Monica reden Holly's ouders met haar en hun hond Muffin erheen langs de schitterende Californische kust. Muffin zat of lag op de achterbank en onderging de reis gelaten, totdat ze de snelweg verlieten en via verschillende wegen naar Robin Hood Lane reden, waar aan het eind het huis stond dat ze elk jaar huurden. Zelfs na kilometers door hetzelfde bos gereden te hebben, tilde Muffin twee meter na die afslag haar kop op, snuffelde ze met haar neus en begon ze over haar hele vacht te trillen, waarna ze over Holly's schoot heen en weer rende, van het ene raam naar het andere, om de lucht te proeven die ze zo goed kende, een speciaal deel van haar heden en haar verleden.

Vandaag, vier decennia later, voelde Holly zich precies zoals Muffin, inclusief uitgestoken nek en trillend lijf, terwijl ze de ooit zo vertrouwde, majestueuze oprijlaan van het Senneck Resort op reed door een deel van het Adirondack Park. Eén groot verschil: omdat ze op de achterbank zat van een Mercedes waarmee ze door een medewerker van het resort van het vliegveld van Albany was opgehaald, liet Holly het hijgen en snuffelen achterwege.

Tijdens hun verloving en hun twaalf jaar durende huwelijk had ze met Lyle regelmatig in Senneck gelogeed, soms kort, soms iets langer, waarbij er niet op de centen gelet werd. Bij elk bezoek verwelkomde het personeel hen alsof hun komst het hoogtepunt van de dag was. Holly rechtte dan haar rug, stak haar kin omhoog en verbreedde haar glimlach tot koninklijke proporties, inwendig grijnzend in de wetenschap dat het vorstelijke onthaal uitsluitend was bedoeld om haar, en elke andere arriverende gast, zich verwend en belangrijk te laten voelen.

Luie dagen vol luxe, lange nachten vol passie: zij en Lyle hadden hier exorbitante hoeveelheden geld uitgegeven. Maar het waren mooie tijden, deel van een compleet ander leven, al zoveel jaren zo ver weg, maar nu, gezeten op de leren achterbank, weer dichterbij komend.

De Mercedes reed naar de vertrouwde, uit steen en hout opgetrokken lodge, de ingang nog steeds geflankeerd door stenen urnen die overstromden met bloemen, vandaag paarse en crèmekleurige met slingerende klimop.

De auto stond nauwelijks stil of de koffer werd al uitgeladen. Holly's koffer zou naar haar suite worden gebracht, waar haar kleren zouden worden uitgepakt, gestreken indien nodig, en opgehangen in de klerenkast of perfect opgevouwen in de antieke commode. In de grote privébadkamer zou haar schamele verzameling eenvoudige toiletartikelen keurig gerangschikt worden op de kaptafel, marmeren wastafel of rekken van koper en glas, altijd binnen handbereik waar het personeel dacht dat ze ze nodig zou hebben. Op het bed zou een zijden kamerjas met hotelmonogram en bijpassende pantoffels worden klaargelegd, die perfect zouden passen, ideaal voor het ontbijt op haar privébalcon met uitzicht op de omringende bergen die van kleur veranderen met het ochtendlicht. Op de perfect gelakte tafel in de woonkamer zou een welkomstmand klaarstaan met seizoensfruit van topkwaliteit en op haar smaak afgestemde, huisgemaakte lekkernijen, met daarnaast een boeket van haar lievelingsbloemen.

Geen doorsnee motelletje dus.

Voor de allerlaatste keer in Holly's leven zou Frederick-geld deze luxe mogelijk maken – een luxe die Holly nooit als vanzelfsprekend had kunnen beschouwen, en waar ze zich nooit zo schaamteloos in had kunnen wentelen als Lyle, die ermee geboren was. Aangezien er in haar leven sinds De Verandering (niet de menopauze, maar die andere) al ruim twintig jaar maar weinig ruimte was voor weelde, had ze zich echter voorgenomen om zich nu tijdens haar verblijf in Senneck zonder enig schuldgevoel onder te dompelen in alles wat het resort te bieden had, als een nijlpaard in de modder.

Een slank, aantrekkelijk nijlpaard welteverstaan, met goede smaak en manieren.

Voordat ze de deur van de auto kon openmaken, werd, uiteraard, het

portier voor haar geopend en stroomde er frisse berglucht naar binnen, een welkome afwisseling van de smog en zomerhitte in Los Angeles waarin ze die ochtend in wakker was geworden.

‘Welkom op Senneck, Miss Penny.’ De knappe blonde jongen die de taak had haar te begroeten, droeg een kaki broek, een blauw overhemd en een opgetogen glimlach. ‘Ik ben Tom. Fijn om u hier weer te zien.’

‘Dank je wel.’ Tom leek haar hooguit vijftien, maar was waarschijnlijk een twintiger, en waarschijnlijk nog niet eens geboren toen ze hier voor het eerst kwam. ‘Heerlijk om hier weer te zijn. Ik kan nauwelijks geloven dat het zo lang geleden is. Het voelt als een eeuwigheid.’

En het zou nog een stuk langer dan een eeuwigheid duren voordat Holly terug zou komen, want met haar budget kon ze zich ongeveer een verblijf van vijf minuten veroorloven.

Ze zette één voet uit de auto, zwaaide het andere been ernaast en beweegde als een walrus op het droge naar voren tot de andere voet de grond raakte, zoals haar decennia eerder was geleerd door het oneindig geduldige personeel van de revalidatiekliniek.

‘Uw kamer is op de eerste verdieping. Mr Frederick is er al.’

Holly schrok bij het horen van de woorden ‘Mr Frederick’, maar realiseerde zich toen dat ze niet Lyle bedoelden. Voor haar was Lyles jongere broer gewoon Caleb.

‘Bedankt, Tom. Zijn de anderen er al?’ Met de anderen bedoelde ze Lyles twee echtgenotes na haar, die ook waren uitgenodigd om op woensdag al te komen. Andere familie en vrienden zouden later arriveren, voor de herdenkingsdienst op zaterdag.

‘Nog niet.’ Tom stak een aarzelende hand uit, mogelijk bevreesd dat Holly de rest van de middag in de auto zou blijven zitten als hij niet aanbod om te helpen.

Wat niet ondenkbaar was.

Holly nam de vriendelijke hand aan en hees zichzelf, ondanks de vermoeidheid van de lange reisdag, met redelijk souplesse overeind en de auto uit. Ze bleef even staan, deels om haar benen de tijd te geven om

te wennen, deels omdat gelijktijdig lopen en kijken niet meer tot haar vaardigheden behoorde, en maakte weer contact met Senneck, met een hoofd vol herinneringen en een hart vol bitterzoete gevoelens. De bomen waren in die twintig jaar afwezigheid indrukwekkend gegroeid, maar het onberispelijk verzorgde groen van het terrein zag er nog steeds uit alsof een onzichtbaar leger mieren onophoudelijk bezig was om elk grassprietje recht te trekken en de bloemblaadjes van elke bloem te schikken voor maximale perfectie. De omringende bergen speelden nog steeds met schaduwen en zon op de altijd groene flanken, en ze wilde met gespreide armen door de tuin hollen, over het gras erachter en tegen de dichtstbijzijnde helling op.

Wat niet ging gebeuren.

Na gelukzalig om zich heen te hebben gekeken ging Holly enthousiast op pad om aan haar luxe avontuur te beginnen, om vervolgens bij de stoeprand weer in de lelijke werkelijkheid te belanden. ‘Sorry, Tom, volgens mij heb ik mijn wandelstok in de auto laten liggen. Na een hele dag opgevouwen in het vliegtuig weten mijn benen zich geen raad met een opstapje.’

‘Geen zorgen.’ Hij bood haar een gebronsde arm aan. ‘Ik help u wel naar binnen. Iemand zal zo uw wandelstok brengen.’

‘Dank je.’ De komende vijf dagen zou het personeel onafgebroken haar blunders herstellen, haar krabben als ze jeuk had, haar honger stillen; een bijzondere situatie die uitsluitend was voorbehouden aan de zeer rijken, de zeer zieken en de zeer jongen. Holly glimlachte naar Tom en bedacht hoe fijn het was om een jongere zonder tatoeages of piercings te zien. Die gedachte werd gevolgd door het verontrustende besef dat ze nu net als haar moeder klonk, die in de jaren zeventig klaagde over de mode van Holly en haar vrienden. En die gedachte werd weer gevolgd door het vreselijke inzicht dat Holly steeds vaker kreeg bij jongvolwassenen: dat ze oud genoeg was om Toms moeder te zijn.

Aangezien alle mensen, planten en dieren op aarde op een natuurlijke

en voorspelbare wijze in dezelfde tijd en in hetzelfde tempo verouderden, was de vraag waarom het dan telkens toch als een totale verrassing kwam als ze het opmerkte.

Ze liet Tom haar voorgaan naar de grote entree van de lodge, onder de pergola door, waar onrijpe druiven in kleine, inefficiënt ogende trosjes hingen en bladeren wanordelijk door het ondersteunende witte traliewerk kronkelden. Opeens kwam het beeld in haar op dat ze naast Lyle liep als een gezonde, sterke, jonge vrouw, met een gespierd en slank lichaam, dat van een danseres, waar ze zo hard voor gewerkt had, tot ze erachter kwam dat het leven zich niets aantrok van wat je van plan was te bereiken. Lyle zou met weidse gebaren mogelijke plannen voor de komende dagen uiteenzetten, activiteiten die wel of niet zouden plaatsvinden, want daar ging het niet om. Het plannen was voor hem al de helft van de lol, zijn manier om zijn geluk en verwachtingen te intensiveren, zijn strategie voor al die ontelbare uitstapjes die ze samen maakten, of het nu een blokje om was of de hele wereld rond.

‘Wilt u een kopje thee op uw kamer, Miss Penny? Of op het terras?’

Een kopje thee! Het personeel van Senneck moet de voorkeuren van Mrs Frederick de Eerste hebben opgegraven, waarschijnlijk uitgetypt op papier, voor hun eerste bezoeken in de jaren tachtig. Iemand had kennelijk de opdracht gekregen om Holly uit een gearchiveerde kartonnen doos te vissen. Ze vond het een prettig idee dat ergens in een stevige, degelijke dossiermap haar oude leven nog bestond.

Haar gedachten dwaalden weer af. Had Tom haar niet iets gevraagd?

Ja. Thee op haar kamer of op het terras? Waarschijnlijk een van de moeilijkste beslissingen die ze dit lange weekend zou moeten nemen. ‘Is het druk op het terras? Ik wil niet op mijn kamer blijven, maar wil ook liever niet te veel reuring om me heen.’

Reuring. Een mooi woord, opgediept uit de duistere krotten van haar brein, een woord dat het verdiende om vaker gebruikt te worden.

‘Zeker niet veel... reuring.’ Tom glimlachte droogjes. ‘Misschien een of twee bezette tafeltjes.’

‘Dan klinkt het terras perfect. Op naar het terras.’

De ruime, rustige lobby was opnieuw ingericht sinds haar laatste keer: de gele en perzikkleurige tinten waren vervangen door blauw, groen en goud, een verbetering, al was het zelfs toen het nog op sorbetijs leek allemaal Vreselijk Smaakvol gedaan. Toen Holly een stap naar voren deed, kwam er een andere knappe medewerker aanlopen met haar wandelstok, die ze dankbaar en opgelucht aannam.

‘Ik zal uw thee meteen laten brengen. Met melk en zandkoekjes?’

Holly deed alsof ze verrast was. ‘Het lijkt wel alsof je me kent.’

Toms lach was oprecht en moeiteloos, alsof hij die grap niet waarschijnlijk elke werkdag hoorde. ‘Zal ik u laten zien waar het terras is?’

‘Nee hoor, ik weet de weg nog. Dank je.’ Ze probeerde zich met haar oude energieke gratie voort te bewegen en volgde de met tapijt beklede gang in de richting van de terrasdeuren, zich verheugend op de vredige schoonheid van de binnentuin, met de mooie tegels, de zachtgele muren geaccentueerd door aquarellandschappen en potplanten, de grote ramen die ’s zomers wijd open stonden om de geurige bries binnen te laten. Bij elke stap groeide haar geluksgevoel. Een paar dagen lang kon ze zich weer wentelen in dit heimelijke genoegen en zich een elegante hertogin wanen uit lang vervlogen...

‘Mevrouw?’ Tom was haar gevolgd.

Holly draaide zich te snel om. Haar voeten raakten in de knoop. Ze verloor haar evenwicht en viel voorover met een paniekerige kreet. *Nee, nee, nee.*

Tom greep haar beet vlak voor ze viel. Holly klampte zich dankbaar aan zijn ondersteunende arm vast, haar ademhaling gejaagd van de adrenaline, haar wangen brandend van vernedering.

‘Het is goed. Ik heb u vast.’ Zijn ogen waren groot van schrik. Arm kind.

‘Ja. Dank je.’ Ze probeerde een stap achteruit te doen en zelfstandig te staan, om ten minste iets van haar adellijke waardigheid terug te krijgen, maar ze wiebelde vervaarlijk en moest weer naar zijn arm grijpen. ‘Erg bedankt.’

‘Geen probleem. Wilt u even gaan zitten? Wat uitrusten?’ Hij gebaarde achter zich in de richting van blauw gestoffeerde stoelen in de lobby. Zo beleefd. Hij hanteerde haar ellende voorbeeldig.

‘Nee hoor, alles is prima. Geen probleem. Ik red het wel tot het terras.’

‘Goed. Alleen... het terras is de andere kant op.’ Hij zei het heel, heel vriendelijk. ‘De andere kant van het gebouw.’

Haar ontsteltenis was zo groot dat haar glimlach verdampte en ze niet in staat was tot een passende repliek. Haar gevoel voor richting, weg. Gratie, energie, haar vermogen om getallen te manipuleren, weg. Haar bloeiende carrière als actuaris, haar huwelijk, weg. Drieëntwintig jaar lang dit andere mens zijn.

‘Natuurlijk. Nu weet ik het weer.’ Ze wist het niet. Ze was er nog steeds zeker van dat ze de goede kant op ging. ‘Ik neem aan dat ze het niet verplaatst hebben?’

Tom glimlachte de perfecte glimlach, niet meewarig, lichtelijk gemuseerd. ‘Ik ben bang van niet.’

‘Goed dan, dan ga ik die kant op. Nogmaals bedankt voor de redding.’ Holly keerde op haar schreden terug, de wandelstok in de ene hand, Toms sterke arm in de andere, en liet haar poging om als een normaal mens te lopen varen ten gunste van verslagen oudevrouwengestrompel.

Ze had de thee op haar kamer moeten drinken. Ze was niet haar oude ik die naar Senneck kwam en op volle kracht kon genieten. Ze was haar nieuwe ik, en haar nieuwe ik had op regelmatige tijdstippen rust nodig. Haar nieuwe ik kon niet zo snel schakelen als ze moe was. Of helemaal niet schakelen.

Zelfs na al die jaren vond ze haar nieuwe ik eerlijk gezegd nog steeds waardeloos.

Op het terras, dat net zo mooi was als ze zich herinnerde, begeleidde Tom haar naar een hoektafel met het beste uitzicht op de bloementuin en de achterliggende bergen. Holly knikte naar een echtpaar van middelbare leeftijd, de enige andere mensen op het terras, die niets beters te doen leken te hebben dan haar wankelende reis naar haar stoel gadeslaan,

waar ze dankbaar op neerplofte, om vervolgens een paar keer diep adem te halen. Het echtpaar ging weer verder met sip kijken, hij op zijn telefoon, zij naar het tafelkleed.

Holly en Lyle raakten tijdens hun twaalfjarige huwelijk nooit uitgepraat. Ze hadden altijd medelijden met dit soort koppels, een zelfgenoegzaam soort medelijden dat al die zwijgende stelletjes waarschijnlijk met veel plezier van hun gezicht hadden geslagen. Niet verwonderlijk dat er zoveel herinneringen naar boven kwamen na het zo lang zonder gesteld te hebben. Ze zouden ongetwijfeld tijdens haar verblijf hier blijven opborrelen.

Toen ze geïnstalleerd was, overhandigde Tom haar de kamersleutel, zo'n lange, sierlijke metalen sleutel die ze tot Holly's vreugde nog steeds gebruikten. Hij ging weg, haar volgende ronde bedankjes afwimpelend, en meldde terloops dat de lift in de lobby vlak bij haar kamer op de eerste verdieping uitkwam.

Oftewel: *waag het niet de trap te nemen, oude vrouw.*

Ze was niet oud, ze was pas vijfenvijftig, wat zoveel ouder klonk dan Holly zich voelde, hoewel ze voornamelijk na De Verandering in één klap ouder was geworden. Tijdens de twee jaren van langzaam herstel had ze wel steeds meer functies teruggekregen en was ze zo op een perverse manier weer jonger geworden.

Terwijl Tom het terras af liep, arriveerde haar thee op een zilveren dienblad in de handen van weer een andere aantrekkelijke Senneck-medewerker (lelijke, chagrijnige mensen hoefden hier kennelijk niet te solliciteren), een vriendelijk uitziende blonde vrouw. Op het dienblad stonden een theepot die warm gehouden werd onder een met rozen geborduurde theemuts, een zilveren theezeefje in een kristallen houder om na elk gebruik de druppels op te vangen, een klein kannetje verwarmde melk (ze wisten dat ze geen suiker of citroen gebruikte), en een groenwit porseleinen bord met twee zandkleurige koekjes waarvan ze wist dat het heerlijk kruimelige, met roomboter bereide zandkoekjes waren, zelfgemaakt in keukens die dag en nacht open waren, klaar om à la minute

datgene te bereiden waar een gast op dat moment zin in had. Daarnaast stonden een theekopje, een zilveren lepeltje en een schaalte schoongemaakte aardbeien die er zo perfect rood en rijp uitzagen dat het water Holly in de mond liep.

Na twee kopjes uitstekende thee, alle aardbeien en beide koekjes, ook al had ze zich voorgenomen het bij één te houden, was Holly volledig hersteld, weer vol optimisme en klaar om haar kamer te gaan verkennen.

Ze nam de lift. Liever geen rampen meer vandaag, ook geen bijna-rampen. Ze glimlachte toen ze aankwam bij haar deur, met daarop het cijfer 204 in glanzend koper, en verheugde zich op wat ze zou aantreffen. Zij en Lyle boekten vroeger altijd een van de huisjes op het terrein, dus ze had nog nooit een kamer in de lodge gezien, maar nog voordat ze de deur opendeed, wist ze dat ze niet teleurgesteld zou zijn.

De suite was vrolijk en licht, met ramen van vloer tot plafond die uitkeken op de bergen; geen greintje hinderlijke beschaving te bekennen. Holly was dol op Californië; Californië zat haar in het bloed. Maar als je in de regio LA hectares privéruimte wilde, moest je naar een virtual-reality-studio of minstens een paar kilometer de oceaan in zwemmen.

Er was een open haard, die 's winters heerlijk knus zou zijn, met comfortabel uitzierende stoelen in subtiele groen- en bruintinten ervoor; tegen een muur stond een bureau met een schuine klep met een voorraadje papier, schrijfgerei, postzegels en ansichtkaarten voor die enkeling die nog met pen en papier communiceerde; daarnaast een boekenkast met een keur aan romans, non-fictie, spelletjes en puzzels.

Nee, ze was niet teleurgesteld.

In de slaapkamer was het kingsize bed opgemaakt in zachte blauwe en gele tinten, wat de zonnige kleuren van het behang en het tapijt versterkte, en ja, de ivoorkleurige, gebloemde zijden kamerjas lag schilderachtig over het dekbed gedrapeerd, klaar om langdurig en luxueus in te luieren. Op de tafel bij het raam stond een mand met cadeautjes en een vaas met bloemen: perzik- en crèmekleurige rozen, calla's en fresia's.

Holly's adem stokte. Haar bruidsboeket. Wat deed dat hier? Het ori-

gineel lag nog ergens thuis in een doos, bruin verkleurd en broos.

Nee. Niet thuis. Sinds haar scheiding van Lyle was haar thuis het gastenverblijf in Santa Monica van Melinda, haar beste vriendin uit haar jeugd. In dat kleine huisje was geen plaats voor stokoude herinneringen.

Dan moest het bij haar ouders liggen.

Fronsend bedacht ze dat haar ouders het vast hadden weggegooid, ofwel toen zij en Lyle uit elkaar gingen, ofwel toen ze waren verhuisd. Ze zouden er met veel plezier de knapperige, gedroogde bloemblaadjes een voor een hebben afgeplukt en de hele bos in brand hebben gestoken, wensend dat ze net zo vrolijk en gemakkelijk Lyle met terugwerkende kracht uit haar leven hadden kunnen gooien.

En nu stond het hier, bizar genoeg, even vers en mooi als het boeket dat ze zo vaak in haar handen had gehad. Waarom dacht iemand dat Holly zat te wachten op deze herinnering aan de speciale dag van haar en Lyle? Lyle was daarna met nog twee andere vrouwen getrouwd, die volgens Caleb later vanavond zouden komen. Eliana en Megan hadden ook speciale Lyle-dagen. Hadden zij ook een bruidsboeket op hun kamer? Ze zou graag willen weten wie dat een goed idee leek. En dat nog wel tijdens het begrafenisweekend van de drievoudige bruidegom.

Holly liep naar de bloemen en snoof eraan. De geur voerde haar terug naar Hawaii, wat voor Holly een paradijs was. Letterlijk. Ze was vast van plan om er na haar dood terug te keren.

Tot De Verandering gingen zij en Lyle elk jaar op 30 juni, hun trouwdag, terug naar Carlsmith Beach Park in Hilo, waar ze in 1990 stiekem waren getrouwd tijdens een reis van een halfjaar om hun huwelijk en haar afstuderen aan UC Santa Cruz te vieren. Elk jaar stond ze met hetzelfde boeket in haar handen (typisch Lyle, hij zorgde altijd dat het klaarlag) tegenover hem op dat schitterende strand bij de ondergaande zon, en herhaalden ze hun trouwgeloften, giechelend in jaren dat het raar voelde, zoals toen andere mensen op het strand uitbundig aan het feesten waren, of het jaar dat het stortregende. Maar wanneer alle stukjes perfect op hun plek vielen, waren hun blikken vervuld geweest van

dezelfde bewondering en liefde die ze de eerste keer hadden gevoeld. *In voor- en tegenspoed, tot de dood...*

Niemand die die gelofte had afgelegd, kon echt begrijpen hoe erg die tegenspoed kon zijn, of hoe hij of zij, de aanbiddende echtgenoot of liefhebbende echtgenote, zou reageren als het hun huwelijk binnenkwam.

Holly raakte de rozenblaadjes aan, zacht als babylippen. Het waren gewoon bloemen, mooi geschikt.

Ze draaide zich om, en toen weer terug, met een fronsende blik op de bloemen. Iets knaagde aan haar trage brein. Hoe kon het hotel weten welke bloemen er in haar bruidsboeket zaten?

Caleb moest...

Nee, Caleb kon dat ook niet weten. Toch? Holly legde een hand op haar voorhoofd om te voorkomen dat haar gedachten door elkaar zouden gaan lopen. Dit vergde wat nadenkwerk, en hoe langer en harder Holly nadacht, hoe minder effectief haar gedachten werden.

Caleb was niet op de bruiloft of een van de trouwdagen geweest. Hoe kon hij weten welke bloemen hij moest kiezen? Had hij een foto gezien?

Holly en Lyle hadden op hun bruiloft geen fotograaf. Als ze die wel voor een van hun trouwdagen hadden ingehuurd, wist ze het niet meer; ze kon niet altijd op haar geheugen vertrouwen, hoewel het verre verleden meer intact was gebleven dan het recente.

Caleb moet een foto hebben gezien. Of Lyle had het boeket ooit aan hem beschreven. De broers stuurden brieven naar elkaar, en communiceerden vaker via het geschreven woord dan via de telefoon, hoewel ze dat soms ook deden. Lyle geloofde in papieren sporen. Ook al had hij niet de illusie dat de geschiedenis hem zou willen herinneren of zijn gedachten zou willen onderzoeken, zijn liefde voor pen en papier en zijn uiteindelijk schoorvoetende gebruik van e-mails, uitgeprint en bewaard, weerspiegelden zijn overtuiging dat het belangrijk was om meer van jezelf achter te laten dan rekeningen en een hoopje as.

Hij was ook zeer opmerkzaam, zag details die de meeste andere mannen zouden ontgaan. Ze kon zich voorstellen dat hij aan zijn

broer beschreef welke bloemen er in het boeket van zijn bruid zaten. Toch?

Misschien.

Ach, allemaal water onder de dam... of nee, onder de brug. De bloemen waren prachtig, en Holly zou zichzelf alleen maar in de war brengen als ze zich bleef afvragen hoe ze hier kwamen. Ze zou het straks aan Caleb vragen. Wat zou het fijn zijn om hem weer te zien.

Ze gaapte, liep naar het bed en streek met haar hand over het zachte dekbed. Ze was moe, maar ook rusteloos van de opwindning en de cafeïne, en diep vanbinnen ook een beetje bang. Je kon ook niet naar de begrafenis van je ex-man, de liefde van je leven, komen en dan huppelend door de kamer fladderen. Niet dat Holly nog kon huppelen. Het zouden een paar gecompliceerde, emotionele dagen worden, waarvoor zowel Holly's ouders als Melinda haar hadden willen behoeden. Maar Holly stond erop om hierheen te komen, haar eerste reis in haar eentje sinds De Verandering. Lyle was haar echtgenoot geweest. Ze moest hier zijn, om mensen te vertellen wat volgens haar de waarheid was.

En om genadeloos in de watten te worden gelegd.

Ze trok haar schoenen uit en ritste moeizaam de eenvoudige, licht versleten, waarschijnlijk onmodieuze marineblauwe A-lijn rok open die ze al jaren had. Haar moeder had erop gestaan Holly nieuwe kleren te sturen voor haar verblijf 'onder de elite'. Holly had haar haar gang laten gaan; het kon haar niet schelen hoe ze eruitzag. Ze hoopte alleen dat ze alle onbekende kledingstukken op de juiste manier aankreeg.

Soms waren de minst ingrijpende levensveranderingen door haar bijna-doodervaring de grappigste, of de vernederendste, afhankelijk van haar stemming. Er waren vast genoeg volwassenen met een slecht richtingsgevoel die de verkeerde kant op liepen als ze een terras zochten, maar slechts weinigen kostte het moeite om een rok of shirt niet achterstevoren of binnenstebuiten aan te trekken. Er was niets waardoor Holly zich een grotere idioot voelde dan wanneer ze een van haar lievelingsjur-

ken klaarlegde en zich dan probeerde te herinneren hoe ze die aan moest trekken, alsof ze een meisje van twee was.

Ze trok haar tasje met riempjes over haar hoofd (door het om haar lichaam te laten zitten, voorkwam ze dat ze het ergens neerlegde en later niet meer wist waar), haalde haar telefoon eruit en stuurde haar moeder en Melinda een berichtje dat ze veilig was aangekomen, inclusief een paar foto's van haar koninklijke kamer. Ze zouden opgelucht zijn dat ze heelhuids was aangekomen. Nog een gevolg van De Verandering: mensen die van haar hielden, hadden veel meer zorgen om haar.

Ze schoof de ivoorkleurige zijden kamerjas opzij, waarbij de gladde, glanzende stof haperde in haar ongemanicuurde handen, en verplaatste de geborduurde linnen zak waarin het personeel haar nachtkleding had opgevouwen, die ze met een weloverwogen knipoog naar haar omgeving had uitgekozen: een knalroze pyjama met stippen en aapjes die over kokospalmen klauteren. Met een diepe zucht van waardering klom Holly op het ultracomfortabele bed en leunde achterover op haar ellebogen, de bevrijdende ruimte van deze heerlijke kamer indrinkend na zoveel jaar in Melinda's 'knusse' onderkomen.

Holly's tevreden grijns werd nog breder in de wetenschap dat als ze plotseling zin kreeg in een glas bourgogne met slakken in boter, knoflook en peterselie, of een kommetje sake met tonijnsushi, of een glas champagne met Osetra-kaviaar en blini's, ze de telefoon kon pakken en het maar hoefde te zeggen. In een oogwenk zouden haar woorden concrete vorm krijgen en zouden haar wensen geserveerd worden op elke plek op het terrein die ze maar wilde, zonder kosten, zonder fooi, alsof ze te gast was in het huis van een bevriende biljonair.

Idioot.

Ze zette haar mobiel op stil en legde hem voorzichtig op het eikenhouten nachtkastje, naast een doos tissues in een blauw gelakte houder, een glas en een kristallen kannetje dat 's avonds met gekoeld bronwater zou worden gevuld. Toen herinnerde ze zich opeens iets en trok ze voor-

zichtig de ondiepe bovenste lade van het nachtkastje open. Haar grijns werd zo breed als maar kon.

Naast een pen, een notitieblok, boekenleggers en handlotion lag een rolletje zuurtjes van het merk Life Savers. In tegenstelling tot het boeket zou het personeel van Senneck haar passie daarvoor zeker hebben gedocumenteerd. Elke keer als zij en Lyle op bezoek waren geweest, had er als attentie een rolletje op hun slaapkamer gelegen, met de originele vijf smaken: kersen, sinaasappel, citroen, ananas, limoen. Niet van die nieuwerwetse smaken zoals frambozen of watermeloen.

Sinds haar kindertijd waren dit al haar lievelingssnoepjes, en ook nog caloriearm, wat goed uitkwam toen ze voor ballet graatmager moest zijn. Een troostsnoepje toen haar vader opdraaide voor de financiële misstappen van zijn bedrijf, waardoor het gezin implodeerde. Een kleine energieboost tijdens het blokken voor haar actuarisexamens. Lyle vond haar gewoonte van twee pakjes per week wel grappig, noemde haar zijn Life Saver en verraste haar regelmatig met een rolletje in haar aktetas, in het medicijnkastje of onder haar kussen.

Een keer op haar verjaardag, niet lang voor De Verandering, had Lyle een rolletje gemaakt met alleen maar sinaasappelsnoepjes erin, haar lievelingssmaak. Hij had de snoepjes zo overtuigend opnieuw ingepakt dat Holly had aangenomen dat de grap een opmerkelijke fabrieksfout was, tot ze zijn ondeugende gezicht zag.

Holly duwde de la dicht. Zoveel gelukkige tijden. Zoveel meer die haar en Lyle ten onrechte waren onthouden.

Ze liet zich achterover op het matras vallen, sloot haar ogen, dwong haar spieren om te ontspannen en haar hersenen om te vertragen. Maar het viel niet mee om te ontspannen nu ze weer op deze plek vol herinneringen was. Ze zou Caleb weer zien, en Lyles andere twee echtgenotes ontmoeten, en later die week nog meer mensen die van hem hadden gehouden. Holly zou hen op de een of andere manier moeten vertellen dat haar ex-man niet dood was. Dat hij ergens was, misschien niet met het plan om snel, of ooit, terug te keren, maar zeer zeker nog in leven.